1 Φεβρουαρίου 2020

Άγιος Νικόλαος Επίσκοπος Αχρίδος ο Βελιμίροβιτς: Μα, είναι δυστυχισμένη… η ευτυχία;

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος (Βελιμίροβιτς) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Ναι, η ευτυχία είναι αιτία της νέκρωσης της πίστης μέσα μας! Μόνο μεγάλες και δυνατές ψυχές στέκουν και στην ευτυχία με πρόσωπο στραμμένο προς το Θεό. Στις αδαείς ψυχές η ευτυχία είναι η ύψιστη θεότητα την οποία εκείνες προσκυνούν. Μόνο οι αδαείς ψυχές στην ευτυχία είναι άθεες. Αλλά στη δυστυχία κανείς δεν είναι πιο ευσεβής απ' αυτές. Όμως, και κάποια καλύτερη ψυχή ξεχνιέται στην ευτυχία. Κάποιοι καλοί άνθρωποι τόσο αλλάζουν στην ευτυχία, ώστε οι φίλοι τους δεν μπορούν να τους αναγνωρίσουν. Ένας χαρούμενος άνθρωπος κερδίζει στο λαχείο πολλά χρήματα και γίνεται ξαφνικά θλιμμένος και εκκεντρικός.

Μια φτωχή κοπέλα παντρεύεται έναν αριστοκράτη και γίνεται υπερήφανη και περιφρονεί τις παλιές φίλες της. Ένας αγαπητός φίλος παίρνει θέση στην εξουσία και τρελαίνεται. Έναν καλλιτέχνη η δόξα τον κάνει τσαρλατάνο. Εκείνο που με τη θνητή γλώσσα ονομάζεται ευτυχία , συχνά γίνεται η μεγαλύτερη δυστυχία των ανθρώπων. Η γήινη ευτυχία σε πολλούς παίρνει τα μυαλά και σκληραίνει την καρδιά. Άραγε μπορεί να υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία απ' αυτή την «ευτυχία»; Πρέπει να έχουμε θάρρος στην ευτυχία, όπως και στη δυστυχία. Χρειάζεται θάρρος για να μην παραδοθείς ούτε στην ευτυχία ούτε στη δυστυχία. Σ' όποιον η ευτυχία γίνει είδωλο, γι αυτόν ο Θεός σταματά να είναι Θεός. Όποιος λιβανίζει την ευτυχία τη δική του -αδιαφορώντας για την ευτυχία των άλλων- με θυμίαμα και λιβάνι, αυτός δεν προσφέρει θυσία στο Θεό. Όποιος νομίζει ότι τα άκρα του κόσμου βρίσκονται στον ορίζοντα της ευτυχίας του, τούτος αγκαλιάζει με τα

χέρια του μία ψευδαίσθηση από καπνό. Όποιος μπορεί να γιορτάζει την ευτυχία του εκτός Θεού και χωρίς Θεό, αυτός βιώνει τη σιωπή πριν από την καταστροφή και γελά με γέλιο που θα παγώσει . Διότι όσο η ευτυχία κατοικεί σ’ ένα σπίτι, τόσο η δυστυχία στέκει μπροστά στην πόρτα και περιμένει τη σειρά της. Δεν υπάρχει σπίτι στον κόσμο στο οποίο η δυστυχία δεν θα εισχωρήσει και δεν θα δείξει το αποκαλυμμένο της πρόσωπο.

Αυτές οι αιτίες είναι ικανές, μόνες ή μαζί, να προκαλέσουν την τραγωδία της πίστης. Όταν θάμνοι από αγκάθια φυτρώσουν γύρω από ένα ευγενικό κρίνο και πλέξουν τα κλαριά τους πάνω απ’ αυτό, έτσι ώστε να του κρύψουν τον ήλιο και να του δηλητηριάσουν τον αέρα, τότε ο ευγενικός κρίνος σαπίζει στην υγρασία και πνίγεται στο σκοτάδι. Και ο Θεός από τον ουρανό βλέπει πως πολλοί όμορφοι κρίνοι σαπίζουν και πνίγονται στη γη. Και ο Θεός από ψηλά βλέπει, πως πολλές ψυχές μετατρέπονται σε αγκάθια χωρίς κρίνους. Ο Θεός, πράγματι, και τα αγκάθια χρησιμοποιεί για καλό, όμως αλίμονο σ’ εκείνον που είναι από αγκάθια. Αλίμονο, πρώτα σ’ αυτόν, και αλίμονο, τότε σ’ εκείνους γύρω του. Η ζωή δίχως πίστη είναι η πιο σκοτεινή απ’ όλες τις τραγωδίες. Μπροστά σ’ αυτή την τραγωδία η τραγωδία του Γολγοθά είναι φωτεινή. Εκείνος που με ζωντανή πίστη στην ψυχή υποφέρει και καταστρέφεται, ακόμα και πάνω στο σταυρό του μαρτυρίου του, μοιάζει με ναυτικό στη φουρτουνιασμένη θάλασσα , που μέσα από τα πάθη και το σκοτάδι βλέπει βορινό αστέρι, οπότε δεν χάνει τον προσανατολισμό του. Εκείνος που δίχως πίστη υποφέρει και καταστρέφεται μοιάζει με ναυτικό σε φουρτουνιασμένη θάλασσα, που δεν βλέπει ούτε μια ακτίνα φωτός στο σκοτάδι, ούτε στον εαυτό του, ούτε γύρω του· καταπονεί τα μάτια του για να δει, όμως, όσο περισσότερο τα καταπονεί, τόσο του φαίνεται το σκοτάδι όλο και πιο πυκνό και μαύρο· κουράζει το λαιμό του για να φωνάξει. Όμως ούτε ο ίδιος δεν είναι σε θέση να ακούσει τη φωνή του από το φοβερό θόρυβο γύρω του. Η απελπισία του άπιστου είναι το πιο φρικτό γεγονός σ’ όλους τους καιρούς. Αυτή η απελπισία κρύβεται με κυνισμό, ώστε δεν είναι ορατή για κάθε μάτι. Εάν όλοι οι υγιείς άπιστοι ήξεραν τις ομολογίες όλων των απίστων που ξεψυχούν, στο νεκροκρέβατο θα είχαν βιαστεί όλοι να ξεριζώσουν τα ζιζάνια και τα αγκάθια από την ψυχή τους και να αφήσουν τον πεσμένο κρίνο να σηκωθεί και να αναπτυχθεί και να δημιουργήσει χαρά στην ψυχή τους και να της δώσει χρώμα και ευωδία. Χωρίς τη χαρά, οι άπιστες ψυχές είναι και άχρωμες και δίχως ευωδιά. Οι κρυσταλλωμένες πέτρες είναι πιο αγαπητές στο βλέμμα από τις ψυχές αυτές. Και κάθε πέτρα είναι πιο άξια συλλυπητηρίων από τέτοιες ψυχές. Τι είδους μεγάλα σχέδια ονειρεύεται ο άπιστος; Είναι ψεύτικα τα σχέδια του· αυτός πρέπει καμιά φορά μες στη νύχτα να ομολογήσει στον εαυτό του ότι τα σχέδια του είναι ψέμα. Μπροστά στους άλλους ανθρώπους ίσως και να βάζει μάσκα γι’ αυτό το ψέμα, όμως μπροστά στον ίδιο τον εαυτό του όχι. Όλα τα μεγάλα σχέδια, είτε προσωπικά ή εθνικά ή πανανθρώπινα,

εάν δεν βασίζονται στο γρανιτένιο θεμέλιο της πίστης, βασίζονται σε θεμέλιο από κερί. Ζεσταίνει ο ήλιος, το κερί λιώνει και ο μεγάλος πύργος καταρρέει στη γη.

Δώσε μας, Θεέ, λογικό, ώστε ό,τι χτίζουμε πάνω στη πίστη, σε Σένα να το χτίζουμε. Αφού η πίστη σε Σένα, είναι θάρρος για χτίσιμο και φως στο ταξίδι. Δώσε μας το φως Σου στο ταξίδι μας σ' αυτό τον κόσμο. Κάθε άλλο φως εκτός από Σένα μπερδεύει τις σκέψεις μας και παγώνει τις καρδιές μας. Πηγή ζεστού και ζωοδόχου φωτός, μην εγκαταλείψεις εμάς, τους κουρασμένους και διψασμένους ταξιδιώτες. Εσύ που ανασταίνεις τα νεκρά σώματα και τις νεκρές ψυχές, ρίξε ένα βλέμμα και στο δικό μας νεκροταφείο. Ας καούν από το βλέμμα Σου όλα τα θανατηφόρα και σκοταδοφόρα ζιζάνια μέσα μας και ας αναστηθεί η ζωοφόρος πίστη σε Σένα. Ώστε να είμαστε και μείς άξιοι εργάτες στο μεγάλο εργαστήριο Σου, άξιοι καλεσμένοι στο μεγάλο τραπέζι Σου σ' αυτόν τον κόσμο, άξιοι του ονόματός Σου, Δημιουργέ μας, υπερήφανοι για την πατρότητά Σου, Πατέρα μας. Αμήν.

Πηγή: *Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Αργά βαδίζει ο Χριστός, Εν Πλω.*